

- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy zasada pierwszeństwa prawa Unii przed prawem krajowym wymaga, by organ wydający nakaz nie dokonywał takiego powiadomienia, a także – jeśli pomimo braku takiego powiadomienia poszukiwana osoba wystąpi z żądaniem uchylenia krajowego nakazu aresztowania – czy wymaga ona, by wydający nakaz organ sądowy rozpatrzył co do istoty to żądanie dopiero po przekazaniu poszukiwanej osoby?
- 3) Jakie są odpowiednie środki prawne przewidziane w prawie Unii, aby dokonać takiego powiadomienia?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2020 r. w sprawie T-24/20, Junqueras i Vies / Parlament, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Oriola Junquerasa i Viesa

(Sprawa C-115/21 P)

(2021/C 163/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Oriol Junqueras i Vies (przedstawiciel: adwokat A. Van den Eynde Adroer)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia szóstej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2020 r. w sprawie T-24/20;
- uznanie skargi wniesionej przez tę stronę za w pełni dopuszczalną;
- powtórzenie postępowania w tym celu, by – w wyniku stwierdzenia dopuszczalności skargi – szósta izba Sądu Unii Europejskiej kontynuowała jej rozpatrywanie;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności oraz niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy: Naruszenie prawa poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 13 ust. 3 i 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) (¹). Nie ma utraty mandatu lecz zastosowanie podstawy niepołączalności niewykazanej zgodnie z art. 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976). Parlament Europejski nie mógł odnotować żadnej utraty mandatu O. Junquerasa ani zaistnienia żadnej podstawy niepołączalności wykazanej zgodnie z art. 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), ponieważ nie zaistniało ani jedno, ani drugie; „odnotowując”, Parlament Europejski przyznaje skutki prawne decyzji, która nie mogła ich mieć i staje się decyzją zaskarżalną w rozumieniu art. 263 TFUE, naruszającą interesy O. Junquerasa (w szczególności art. 39 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą” i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE).

Drugi: Naruszenie prawa poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Zaskarżone postanowienie narusza prawo, ponieważ stwierdzono w nim, że Parlament Europejski nie ma kompetencji, by odmówić uznania podstaw niepołączalności zgodnie z tym przepisem. Z powodu niezastosowania art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego decyzja Parlamentu zmienia sytuację prawną O. Junquerasa, narusza jego prawa (w szczególności w myśl art. 39 karty i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE) i w związku z tym zaskarżone postanowienie narusza prawo poprzez stwierdzenie, że nie można wnieść skargi zgodnie z art. 263 TFUE.

Trzeci: Błędna wykładnia art. 8 i 12 europejskiego aktu wyborczego i art. 3 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego, ponieważ podstawa niepołączalności zastosowana wobec O. Junquerasa nie jest właściwa dla procedury wyborczej. Nie można wyprowadzić wniosku, że państwo może ustanowić rzeczoną podstawę niepołączalności zgodnie z przepisami o procedurze wyborczej, o których mowa w europejskim akcie wyborczym (1976). Postanowienie narusza prawo poprzez brak stwierdzenia sprzeczności art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego z art. 39 (oba ustępy) karty, art. 41 (ust. 1 i 2) karty, art. 21 (ust. 2) karty, ponieważ ustanawiają ograniczenia praw w sposób sprzeczny z art. 52 ust. 1 i 3 karty. Postanowienie narusza prawo poprzez nieuwzględnienie przyznania karcie rangi normatywnej równej prawu pierwotnemu Unii Europejskiej. Zastosowanie przepisów sprzecznych z kartą uwidacznia, że zaskarżony akt jest decyzją wywierającą skutki na sytuację prawną O. Junquerasa i zaskarżalną zgodnie z art. 263 TFUE i dlatego zaskarżone postanowienie narusza prawo. Subsydiarnie, w postanowieniu należało osiągnąć wykładnię art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego zgodną z prawami chronionymi w karcie i orzecznictwem Trybunału, z uwzględnieniem również wyjątkowych okoliczności konkretnego przypadku oraz informacji, którymi Parlament Europejski już dysponował. Zaskarżony akt narusza prawo poprzez nieuwzględnienie, że w konkretnym przypadku można było dojść do wniosku, że wystąpił błąd rzeczowy w rozumieniu art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego, który upoważniał Parlament do odmowy stwierdzenia wakuatu lub uznania zastosowanej podstawy niepołączalności. Tym samym zaskarżone postanowienie narusza prawo, ponieważ sporny akt jest decyzją wywołującą skutki prawne wobec O. Junquerasa i jest zaskarżalny zgodnie z art. 263 TFUE.

Czwarty: Zaskarżone postanowienie narusza prawo poprzez stwierdzenie, że inicjatywa Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego nie jest w myśl prawa Unii obowiązkowa. Porządek prawny należy interpretować jako całość, a art. 39 karty (podlegający obowiązkowemu stosowaniu przez państwa członkowskie stosownie do art. 51 ust. 1 karty), obowiązek lojalnej współpracy i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego powodują, że obowiązkowe staje się przestrzeganie praw O. Junquerasa, jeżeli państwo członkowskie zostało powiadomione o sytuacji przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu. W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej interpretacji, że w sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności powodujące, że bezczynność Parlamentu Europejskiego jest aktem zaskarżalnym (różne wnioski o ochronę immunitetu O. Junquerasa, które zostały zignorowane, a przede wszystkim wyrok Trybunału uznający jego status wybranego [członka Parlamentu Europejskiego] i pozwalający stwierdzić naruszenie jego praw przez brak wniosku o uchylenie jego immunitetu). W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej interpretacji, że w szczególnych okolicznościach konkretnego przypadku odmowa rozpatrzenia wniosku o ochronę w trybie pilnym z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego jest decyzją odmawiającą O. Junquerasowi skutków prawnych w zakresie ochrony jego immunitetu i w związku z tym podlegającą zaskarżeniu zgodnie z art. 263 TFUE.

(¹) Dz.U. L 278 z 8.10.1976, s. 5

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-207/18,
PlasticsEurope / ECHA, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez PlasticsEurope**

(Sprawa C-119/21 P)

(2021/C 163/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PlasticsEurope (przedstawiciele: R. Cana, avocat, E. Mullier, avocate)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, ClientEarth

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-207/18;

— stwierdzenie nieważności spornego aktu;